

Ας κοιτάξουμε ο ένας τον άλλο... (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom †)

/ Πεμπτουσία

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο τραγική είναι η σημερινή ιστορία από τη ζωή του Χριστού. Ένας άνθρωπος ήταν παράλυτος για χρόνια. Βρισκόταν ξαπλωμένος σε μικρή απόσταση από την πηγή της θεραπείας του, κι όμως ίδιος δεν είχε την δύναμη να καταδυθεί στο νερό του καθαρισμού. Και κανείς, μα κανείς δεν βρέθηκε όλα αυτά τα χρόνια να του δείξει συμπόνια. Άλλοι έσπευδαν να είναι πρώτοι για να θεραπευτούν. Άλλοι που συνδέονταν μαζί τους με δεσμούς αγάπης ή φιλίας τους βοηθούσαν για να θεραπευτούν. Αλλά ούτε ένας δεν είχε ρίξει μια ματιά σ' αυτόν τον άνδρα που για χρόνια λαχταρούσε την θεραπεία και δεν ήταν ικανός να βρεί τη δύναμη να θεραπευτεί.

Αν υπήρχε έστω κι ένας, αν μόνο μια καρδιά ανταποκρινόταν με συμπόνια, αυτός ο άνθρωπος θα ήταν υγιής πολλά-πολλά χρόνια νωρίτερα. Καθώς κανείς, ούτε ένας δεν βρέθηκε να του δείξει συμπόνια, το μόνο που του απέμεινε- θα έλεγα το μόνο

που είχε- και το λέω αυτό με μια αίσθηση τρόμου- ήταν η άμεση παρέμβαση του Θεού.

Περιστοιχιζόμαστε από ανθρώπους που βρίσκονται σε ανάγκη, δεν είναι μόνο εκείνοι που έχουν κάποια παράλυση και χρειάζονται βοήθεια. Αλλά τόσοι άλλοι που έχουν παραλύσει μέσα τους, και που χρειάζονται να συναντήσουν κάποιον να τους βοηθήσει. Ψυχικά παράλυτοι είναι όλοι εκείνοι που έχουν τρομάξει από την ζωή, γιατί ήταν γι' αυτούς αντικείμενο τρόμου από τότε που γεννήθηκαν: γονείς χωρίς ευαισθησία, άκαρδοι, βίαιο περιβάλλον. Πόσοι είναι εκείνοι που ήλπιζαν, όταν ήταν ακόμα μικροί, ότι κάτι θα υπάρχει γι' αυτούς στη ζωή. Αλλά όχι. Καμιά συμπόνοια, καμιά φιλία. Δεν υπήρχε τίποτα. Κι όταν προσπάθησαν να δεχθούν παρηγοριά και στήριξη, δεν έλαβαν κάτι. Κάθε φορά που πίστευαν ότι μπορούσαν να κάνουν κάτι τους έλεγαν, «Μην προσπαθείς, δεν καταλαβαίνεις ότι είσαι ανίκανος γι' αυτό;» Και ένοιωθαν όλο και πιο μειονεκτικοί.

Πόσοι άνθρωποι ήταν ανήμποροι να ζήσουν, επειδή ήταν σωματικά ασθενείς, όχι επαρκώς δυνατοί. Αλλά βρέθηκε κάποιος να τους δώσει ένα χέρι βοήθειας; Βρήκαν κάποιον να τους νοιώσει βαθειά, ώστε να βγεί από την πορεία του για να βοηθήσει; Και πόσοι είναι τρομοκρατημένοι από την ζωή τους και βιώνουν καταστάσεις βίας, φόβου, βαναυσότητας... Αλλά όλα αυτά δεν θα τους είχαν πληγώσει, αν υπήρχε κάποιος να σταθεί δίπλα τους και να μην τους εγκαταλείψει.

Επομένως, όλοι μας, έχουμε γύρω μας ανθρώπους που βρίσκονται στην κατάσταση που βρισκόταν ο παραλυτικός. Αν εξετάσουμε τον εαυτό μας, θα δούμε ότι πολλοί από εμάς είμαστε ψυχικά παράλυτοι, ανίκανοι να εκπληρώσουμε τις φιλοδοξίες των ανθρώπων δίπλα μας· ανίκανοι γι' αυτό που λαχταρούσαν να είναι, ανίκανοι να διακονήσουμε τους άλλους με τον τρόπο που μιλάει η καρδιά τους ανήμποροι να κάνουμε ο,τιδήποτε για ο,τι προσδοκούσαν, γιατί ο φόβος, η συντριβή έχει

κυριαρχήσει στη ζωή τους.

Και ὅλοι, ὅλοι μας εἴμαστε υπεύθυνοι γιὰ τον καθένα. Εἴμαστε αμοιβαία υπεύθυνοι ο ἕνας γιὰ τον ἄλλο· γιὰτί ἀν κοιτάξουμε δεξιά ἢ ἀριστερά μας, πόσα ξέρουμε γιὰ τους ἀνθρώπους που βρίσκονται δίπλα μας; Ξέρουμε πόσο εἶναι συντετριμμένοι; Πόσο πόνο ἔχουν στὴν καρδιά τους; Πόση ἀγωνία υπῆρξε στὴν ζωὴ τους; Πόσες χαμένες ἐλπίδες, πόσος φόβος κι ἀπόρριψη καὶ περιφρόνηση, που νὰ τους ἔχουν κάνει νὰ περιφρονοῦν τους εαυτοὺς τους, ἀνίκανους ἀκόμα καὶ γιὰ αὐτοσεβασμό· πόσο μάλλον νὰ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ κάνουν ἕνα βῆμα πρὸς τὴν θεραπεία, τὴν θεραπεία γιὰ τὴν ὁποία μιλά τὸ εὐαγγέλιο σ' αὐτὸ τὸ ἐδάφιο;

Ἀς προβληματιστοῦμε. Ἀς κοιτάξουμε ο ἕνας τὸν ἄλλο κι ἄς ἀναρρωτηθοῦμε: Πόση ἀδυναμία κρύβει ἐκεῖνος ο ἄνθρωπος; Πόσος πόνος ἔχει συσσωρευτεῖ στὴν καρδιά του; Πόσος φόβος γιὰ τὴ ζωὴ – που ζωὴ εἶναι ο πλησίον μου, οἱ ἄνθρωποι που εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ,- ἔχει κυριεύσει τὴν ὑπαρξή μου;

Ἀς κοιτάξουμε τὸν ἄλλο με κατανόηση, με προσοχή. Ο Χριστὸς εἶναι ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ θεραπεύσει, ναι. Ἀλλὰ ἔχουμε εὐθύνη γιὰ τὸν ἄλλο ἄνθρωπο, υπάρχουν τόσοι τρόποι με τους ὁποίους μπορούμε νὰ γίνουμε τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ που βλέπουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, τ' αὐτιά Του που ἀκούν τις κραυγές, τὰ χέρια Του που στηρίζουν καὶ θεραπεύουν ἢ που κάνουν δυνατὴ τὴν θεραπεία ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἀς κοιτάξουμε αὐτὴ τὴν παραβολὴ με νέα ματιά· ὄχι με τὴν σκέψη ὅτι αὐτὸς ο ταλαίπωρος ἄνθρωπος, πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια ἦταν τόσο τυχερός που ο Χριστὸς

έτυχε να βρίσκεται κοντά του, για να κάνει τελικά αυτό που θα είχε κάνει ο πλησίον. Ας κοιτάξουμε ο ένας τον άλλο κι ας έχουμε συμπόνια, ενεργή συμπόνια· επίγνωση· αγάπη, αν μπορούμε. Και τότε αυτή η παραβολή, δεν θα μας έχει μιλήσει και δεν θα έχει σχετιστεί μάταια με τη ζωή μας. Αμήν.

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!

πηγή: www.agiazoni.gr